

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ВТОРИ РАЗДЕЛ

ДЕЛОТО KOZAN v. Турция

(Жалба № 16695/19)

СПРИ

Чл. 10 • Свобода на общуване и получаване на информация • Дисциплинарно наказание, наложено на магистрат за това, че е споделил в своята Facebook група, запазена за колегите му, статия в пресата, критикуваща Висшия съвет на съдиите и прокурорите и поставяща под съмнение неговата независимост спрямо - vis-à-vis политическа власт • Санкция, която не отговаря на наложителна социална нужда
Член 13 (+ член 10) • Липса на ефективни средства за защита

СТРАСБУРГ

1 март 2022 г

ОКОНЧАТЕЛЕН

09.05.2022 г

Това решение е станало окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията. Може да претърпи корекции на формата.

По делото Kozan v. Турция,

Европейският съд по правата на човека (втори отдел), заседаващ в състав, състоящ се от :

Йон Фридрих Кьолбро, *президент*,
Карло Ранцони,
Бранко Любарда,
Полиин Коскело,
Джилберто Феличи,

Jovan ševski,

Saadet Yüksel, *съди*

и де Hasan Bakırcı, *greffier adjoint de section*

от :

жалбата (№ 16695/19) срещу Република Турция и на която гражданин на тази държава, г-н Ибрахим Козан („жалбоподателят“), е подал в Съда съгласно член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) на 15 март 2019 г.,

решението да се доведат до вниманието на турското правителство („Правителството“) оплакванията относно свободата на съобщаване на информация или идеи по смисъла на член 10 § 1 от Конвенцията и правото на ефективно вътрешноправно средство за защита, в рамките на смисъла на член 13 от Конвенцията.

становищата на страните,

След обсъждане на четири очи на 25 януари 2022 г.

Постановява следното решение, прието на тази дата :

ВЪВЕДЕНИЕ

1. Настоящият случай се отнася до дисциплинарно наказание, наложено на жалбоподателя, професионален магистрат, за това, че е споделил в затворена фейсбук група, предназначена за професионалисти от съдебната система, статия в пресата, критикуваща определени решения на Висшия съвет на съдиите и прокурорите и кастинг съмнение относно независимостта на тази институция спрямо политическата власт. Жалбоподателят се позовава на свободата си да комуникира и да получава информация (чл. 10 от Конвенцията) и правото си на ефективна защита (чл. 13 от Конвенцията).

ВСЪЩНОСТ

2. Жалбоподателят е роден през 1978 г. и живее в Сивас. Той е представен от М^e İ. Макас, адвокат.

3. Правителството беше представявано от своя агент, г-н Наси Ali Açıkgül, ръководител на отдела по правата на човека към министъра на правосъдието на Турция.

4. През юни 2006 г. жалбоподателят кандидатства за длъжността магистрат и е назначен за член на Съдебния съд на Midyat. След като е назначен за съдия в наказателния съд във Ван от 2011 г. до 2015 г., той е преместен през юли 2015 г. в провинция Сивас като съдия член на Съда на присъдите.

А. Дисциплинарното производство срещу жалбоподателя

5. Междувременно на 28 май 2015 г. жалбоподателят е споделил на страницата на група във Facebook, наречена *Hukuk Medeniyeti* (Цивилизация, основана на закона), статия, озаглавена „Възстановяване на криминалното досие за този, който прекрати разследването на 17 декември, уволнение за този, който извърши разследването“ (*17 Aralık'ı kapatana sicil affi, operasyonu yapana ihraç*), който беше написан от определен АУ и публикуван на 27 май 2015 г. на уебсайта www.grihat.com.tr. Тази статия посочва, че на 27 май 2015 г. Висшият съвет на съдиите и прокурорите („*Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu*“, наричан по-нататък „НСЈР“ или „СЈР“) е прекратил определени дисциплинарни производства, започнати срещу магистрати, които са отхвърли с мнозинство жалбите на четирима прокурори и един съдия, които са извършили разследвания за корупция във връзка с инцидентите, станали в периода от 17 до 25 декември 2013 г. и впоследствие са били отстранени от функциите си като магистрати за поведение, противоречащо на честта на професията, че от друга страна е приел жалбата на прокурор Е.А., който преди това е прекратил делото в полза на заподозрените по разследването за периода от 17 до 25 декември 2013 г. и че е отменил дисциплинарните наказания, наложени на последния за неадекватно поведение (поемане на хотелските му разходи от частна фирма). В статията се добавя, че дисциплинарните санкции, наложени на друг магистрат, И. С., който е разпоредил ареста на полицаите, отговорни за операциите на „17 - 25 декември 2013 г.“, и който е публикувал няколко съобщения с комплименти към тогавашния премиер Министър (Реджеп Тайип Ердоган) беше щедро помилван от НСЈР.

6. Въпросната статия породила редица коментари от членове на фейсбук групата. Авторът на един от тези коментари, М. А., заяви наред с други неща, че „ съжалява за времето, когато общински служители или други държавни служители се страхуваха (*tir tirtitremek* : трепережи от страх, уплашени) от изблици на съдебни разследвания ” за техните незаконни действия.

7. На 28 май 2015 г. Е. Б., заместник-главният прокурор на отдел „Ван“ (където жалбоподателят е изпълнявал функциите си по време на фактите), докладва на ВКС, че жалбоподателят твърди, че е клеветил колегата си Е. А. чрез споделяне в социалните мрежи (Фейсбук) статия, в която последният е представен като прокурор, приключил съдебно разследване за корупция и самият той е обвинен в корупция. Наричайки НСJP респектираща национална институция, ЕВ твърди, че клеветата, съдържаща се в споделяната статия, също ясно е насочена към самата институция.

8. На 11 декември 2015 г. председателството на ВКС разрешава образуването на досъдебно производство по спорния инцидент. Това разрешение упълномощава инспектор на НСJP да проведе предварително разследване срещу жалбоподателя, в съответствие с член 82 от Закон № 2802 .

9. В края на предварителното разследване инспекторът заключава, че събраната информация за жалбоподателя изисква започване на разследване. На 18 февруари 2016 г. третият състав на НСJP представи на президента на този орган предложение, целящо да даде разрешение на инспектора да започне дисциплинарно разследване срещу жалбоподателя съгласно член 82 от Закон № 2802. Въз основа на разрешението на 24 февруари ²⁰¹⁶ г., предоставен от председателството на НСJP, инспектори разследват жалбоподателя.

10. На 9 март 2016 г. жалбоподателят представя своята писмена защита пред ВКС като част от това дисциплинарно разследване. Освен това на 28 март 2016 г. и 20 април 2016 г. Е. Б., заместник-главният прокурор на провинция Ван, който е разобличил жалбоподателя, прави своите изявления.

11. На 28 април 2016 г. Бюрото за киберпрестъпления на полицията в Истанбул посочи, по искане на инспектора на НСJP, че групата във Facebook, наречена *Hukuk Medeniyeti* , е „ затворена “ група, като съобщенията, споделени в тази група, са видими само за потребителите които бяха членове. Освен това службата добави, че въпросната група е била „ тайна “ група във Facebook, тоест не се е появявала и в търсачките на уебсайтовете.

12. Правителството посочва, че към 28 май 2015 г., датата, на която жалбоподателят е споделил оспорваната публикация, групата на *Hukuk Medeniyeti във Facebook* е имала 8 859 членове. Освен това той обяснява, че тази група не е само за съдии и прокурори, но е отворена и за преподаватели, студенти по право, адвокати и всички останали завършили право.

13. На 13 май 2016 г. инспекторът на НСJP издава доклад, в който препоръчва налагането на дисциплинарно наказание на жалбоподателя на основание, че на 28 май 2015 г. той е споделил на страницата на Facebook групата *Hukuk Medeniyeti* статия, написана от АУ на 27 май 2015 г. Той счита, че въпросната статия остро критикува публичните власти при упражняването на техните административни или съдебни функции, че има вероятност да навреди на независимостта и безпристрастността на съдебната власт и доверието в нея, и че е вероятно да събуди недоверие сред общественото мнение по този въпрос.

14. Освен това инспекторът заявява, че като е споделил тази статия, жалбоподателят е намекнал, че е съгласен с нейното съдържание и се е опитал да я разкрие пред широка публика. Той отбелязва, че в статията, споделена от жалбоподателя, са сравнени две групи съдии : първата група включва магистрати, които са били преследвани за това, че са опетнили репутацията на съдебната система и общественото доверие в нея чрез явно противоречащи закони за поведение и етични ценности, втората група събра магистрати, които са се възползвали от благоприятни решения благодарение на новото законодателство. Той посочи, че спорният член категорично не одобрява решенията, взети срещу първата група и тези, взети в полза на втората група. Той заключава, че жалбоподателят, който е страна по висящо и спорно дело, е нарушил етичните правила на професията.

15. На 14 септември 2017 г. вторият състав на Съвета на съдиите и прокурорите („ СJP

„, ново име, дадено на НСЈР от 21 януари 2017 г.) разгледа досието по разследването и реши на основание чл. 65 § 2 а) от Закон № 2802, за да порицае жалбоподателя, че е споделил въпросната статия. СЈР реши, че няма причина да санкционира жалбоподателя поради коментара, направен от трета страна относно статията, споделена от засегнатото лице. Той счита, че последният, самият съдебен представител, е признал, че е споделил спорната статия в социалните мрежи. Той установи, че съдържанието на тази статия е несъвместимо със задължението на жалбоподателя за лоялност към държавата и неговите съдебни задължения и непропорционално на легитимните цели в едно демократично общество. Той добави, че като критикува остро публичната институция, на която самият жалбоподател е бил член, и някои държавни служители при упражняването на техните административни или съдебни функции, статията е породила предразсъдъци срещу част от обществото и е подкопала вярата и доверието поставени в съдебната институция, като поставят под въпрос безпристрастността, свързана с нейните функции. Той уточни, че дори засегнатото лице да не се е абонирано за съдържанието на оспорваната статия, то е изразило намерение да я разпространи сред по-широката публика и да отправи послание към тези, които са се абонирали за нея. Поради тези причини той прецени, че жалбоподателят е демонстрирал поведение, противоречащо на достойнството и доверието, изисквани от служебната му длъжност, както в службата, така и извън нея. Той реши единодушно да наложи порицание на жалбоподателя на основание член 65 § 2 а) от Закона за съдиите и прокурорите (Закон № 2802).

16. Жалбоподателят подава молба за преразглеждане на това решение съгласно член 33 от Закон № 6087 относно СЈР. На 19 декември 2017 г. вторият състав на СЈР, заседаващ в състав, подобен на този, който е заседавал по време на първото разглеждане на делото на жалбоподателя, отхвърли искането на последния, след като преразгледа досието, като установи, че причиняването на спорната вина е законосъобразна.

17. Жалбоподателят оспорва това решение пред Общото събрание на СЈР, в съответствие с член 33 от Закон № 6087. На 3 октомври 2018 г. Общото събрание на СЈР, където заседават членовете на втората камара, по-специално, окончателно отхвърля жалбата на жалбоподателя. От тази дата наложеното порицание на жалбоподателя става окончателно.

В. Развитието на кариерата на жалбоподателя в съдебната система

18. Докато е служил като съдия в Сивас, жалбоподателят е уволнен от държавна служба, както и 2846 други съдии, с решение № 2016/426, взето от общото събрание на НСЈР на 24 август 2016 г. Това решение е мотивирано. Поради невъзможността на засегнатите лица да продължат да упражняват професията на магистрат по смисъла на чл. , са били изключени от професията, тъй като са били във връзка и в контакт с организация, определена от турските власти под името „ FETÖ/PDY “ („ Фетулахистка терористична организация / паралелна държавна структура “). На 29 ноември 2016 г. това решение стана окончателно. Жалбоподателят подава жалба за отмяна пред Държавния съвет срещу това решение, с което е уволнен от държавната служба. Делото все още е висящо.

19. С обвинителен акт от 27 септември 2017 г. прокуратурата на Анкара заведе наказателно производство срещу жалбоподателя пред Наказателния съд на Анкара на основание принадлежност към организацията FETÖ/PDY.

20. С решение от 6 април 2018 г. Съдебният заседател признава жалбоподателя за виновен в деянията, в които е обвинен, и го осъжда на седем години и шест месеца лишаване от свобода за членство във въоръжена терористична организация.

21. Жалбоподателят обжалва присъдата си по фактически и правни въпроси. Въпросното наказателно производство все още е висящо.

СЪОТВЕТНАТА ПРАВНА РАМКА И ВЪТРЕШНА ПРАКТИКА

22. Член 62 от Закон № 2802 за съдиите и прокурорите гласи следното :

„ На съдиите и прокурорите се налага едно от следните дисциплинарни наказания от Висшия съвет на съдиите и прокурорите в зависимост от обстоятелствата и тежестта на ситуацията, след като се установи, че повелението им е несъвместимо с изискванията на тяхната професия и длъжност

- а) предупреждение,
- б) удръжка от заплата,
- в) обвинявам,
- г) спиране на стъпаловидно напредване,
- д) спиране на промоцията,
- е) промяна на местоработата,
- ж) отмяна. »

23. Съответните пасажии от член 65 от Закон № 2802 , озаглавен „ Санкцията за обвинение “, гласят следното :

“ Обвинение : Писмено известие, че определено поведение се счита за неправомерно.

Санкцията забележка се налага при следните обстоятелства :

а) Поведение, което е вероятно да подкопае репутацията и доверието, изисквани от официални функции, при упражняването на или извън упражняването на тези функции (...)”

24. Съответните пасажии от член 33 от Закон № 2802 , озаглавен „ Преглед и обжалване “, гласят следното :

В десетдневен срок от получаване на съобщението за решение относно наложено дисциплинарно наказание на съдия или прокурор министърът на правосъдието или съответното лице може да поиска преразглеждане на решението. В този случай Съветът взема решение след извършване на необходимата проверка.

Заинтересованите лица могат да обжалват решенията, разгледани от Съвета, в десетдневен срок от датата на уведомяването.

Жалбите се разглеждат и се произнасят от Съвета за преглед на жалбите.

Решенията по жалби са окончателни. Тези решения не могат да бъдат обжалвани пред друг съдебен орган. »

25. Член 82 от Закон № 2802 , озаглавен „ Разследване “, гласи следното :

„ Разследванията и разследванията, насочени към съдии или прокурори за престъпления, произтичащи от функциите им или извършени при изпълнение на техните функции, или за отношение и поведение, несъответстващи на длъжностите и функциите им, подлежат на разрешение от Министерството на правосъдието. Министърът на правосъдието може да възложи извършването на разследвания от съдебни инспектори или от съдия или прокурор, който е на по-висока длъжност от този, който е обект на разследването или разследването.

Съдиите и прокурорите, отговорни за разследването, имат правомощията на съдебни инспектори, посочени в член 101 .

26. Съответните пасажии от член 3 от Закон № 6087 , озаглавен „ Създаване и независимост на Съвета “, предвиждат следното :

“ л) (изм. на 2 юли 2018 г. с чл. 208 от Указ-закон № 703) Съветът на съдиите и прокурорите се състои от тринадесет членове.

2) Съветът има две камари.

3) Председател на съвета е министърът на правосъдието.

(...)

5) (изменен на 2 юли 2018 г. с член 208 от Указ-закон № 703) Съветът се състои от министъра на правосъдието, определения заместник-министър на правосъдието, четирима членове, избрани от президента на републиката, и седем членове избран от Великото народно събрание на Турция.

(...) »

27. Съответните пасажии от член 8 от Закон № 6087 , озаглавен „ Състав на камари, избор на председатели на камари и техните правомощия “, са формулирани по следния начин :

„ а) Първият състав се състои от определения заместник-министър на правосъдието, член на Касационния съд, двама членове, определени измежду съдиите и прокурорите от обикновените съдилища (граждански/наказателни), определен член измежду съдиите и прокурори от административните съдилища и член, определен измежду членовете на юридическите факултети или адвокати ;

б) вторият състав се състои от двама членове на Касационния съд, един член на Върховния административен съд, един член, определен измежду съдиите и прокурорите от обикновените съдилища (граждански/наказателни) и двама членове, определени измежду членовете на юридически факултети или адвокати ;

или по шест членове.

(...) »

28. Съответните пасажии от член 29 от Закон № 6087 , озаглавен „ Кворум за заседания и решения на общото събрание “, гласят следното :

« (...)

3) Общото събрание се събира и взема решения с абсолютно мнозинство от общия брой на членовете си. »

МЯСТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 10 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

29. Жалбоподателят твърди, че наложеното му порицание нарушава свободата му на изразяване. Той се позовава на член 10 от Конвенцията, който гласи следното :

“ 1. Всеки има право на свобода на изразяване. Това право включва свобода на мнение и свобода да получавате или съобщавате информация или идеи без намеса от страна на публичните власти и независимо от границите. Този член не възпрепятства държавите да подлагат радио, кино или телевизионни предприятия на разрешителен режим.

2. Упражняването на тези свободи, включващи задължения и отговорности, може да бъде предмет на определени формалности, условия, ограничения или санкции, предвидени в закона, които представляват мерки, необходими в едно демократично общество за националната сигурност, териториалната цялост или обществената безопасност, отбраната на реда и предотвратяването на престъпленията, защитата на здравето и морала, защитата на репутацията или правата на другите, за предотвратяване на разкриването на поверителна информация или за гарантиране на авторитета и безпристрастността на съдебната власт. »

A. По допустимостта

30. Установявайки, че жалбата не е явно необоснована или недопустима поради друга причина, посочена в член 35 от Конвенцията, Съдът я обявява за допустима.

B. На дъното

1. Аргументи на страните

а) Жалбоподателят

31. Жалбоподателят поддържа, че оспорваното дисциплинарно наказание очевидно представлява намеса в неговата свобода на изразяване. Той твърди, че към момента на настъпване на фактите, основателността на наказателното разследване, съобщено от журналиста, написал спорната статия, не го е интересувала и че той просто е искал да информира колегите си (съдии и прокурори), членове на гореспоменатата фейсбук група на дисциплинарни процедури, започнати от ВКС и резултатите от тях по отношение на определени съдии и прокурори, които са се намесили в разследването, известно като инцидентите от 17-25 декември 2013 г. Той обяснява, че дори авторът на статията да е направил лични коментари по текущо производство, въпросната статия съдържа голямо количество информация за разследванията и дисциплинарните решения, взети от ВКС срещу определени съдии и прокурори. Той посочва, че не е изразявал никакви лични коментари или виждания по което и да е текущо производство. Той уверява, че не е правил забележки по мерките, предприети от ВКС спрямо съдиите и прокурорите, които са водили въпросното производство. Той критикува СJP за твърдението, че излъчената статия е с политическа насоченост и че я е споделила за политически цели. Той твърди, че никакви доказателства не показват каквото и да било „ политическо “ намерение от негова страна в тази афера.

32 Жалбоподателят твърди че въпросната намеса не е предвидена от закона член 65

от Закон № 2802, предвиждащ санкцията за порицание, е твърде неясен и твърде широк. Той посочва, че този проблем вече е бил посочен от Венецианската комисия в нейното становище от 28 март 2011 г., което е посочило риска дисциплинарната власт да използва този член, за да санкционира съдия, чиито съдебни решения не се оценяват, без правейки това изрично се позовава на такава причина. Според жалбоподателя истинската причина за наложеното му дисциплинарно наказание е, че не е гласувал при изборите за членове на ВКС за кандидатите на „Платформата на Съюза на съдебните служители“, пряко подкрепена от Министерство на правосъдието.

33. Жалбоподателят твърди, че санкцията, наложена му за това, че е информирал колегите си от затворената група във Facebook за решенията, постановени от НСJP (институция, отговорна за надзора и инспекцията на съдиите и прокурорите) по темата за текущо съдебно производство не преследва нито една от легитимните цели, разрешени от член 10 § 2.

34. Жалбоподателят също така твърди, че такава мярка не е необходима в едно демократично общество. Той твърди, че не е коментирал съдържанието на оспорваната статия, а просто я е споделил, тъй като тя обхваща дисциплинарните производства, водени от ВКС срещу определени съдии и прокурори, отговорни за разследване на предполагаемо нарушение. Според него има ясен и важен обществен интерес от обсъждане на наказателно дело, образувано срещу определени висши държавни служители, политици (министри и администратори) и техни близки в демократичните държави. По същия начин магистратите трябва да имат право да обменят информация относно мерките, предприети от ВКС, дори когато тази информация може да предполага, че е налице нарушение на независимостта и безпристрастността на съдебната власт.

б) Правителството

35. Правителството е на мнение, че не е имало намеса в свободата на изразяване на жалбоподателя по смисъла на член 10 от Конвенцията. В тази връзка той твърди, че ограниченията, наложени на членовете на съдебната власт поради техния статут, са по-тежки от тези, наложени на други лица, включително други държавни служители, тъй като магистратите трябва не само да бъдат справедливи и безпристрастни, но и да бъдат възприемани от обществеността мнение като безпристрастен и способен да приветства всяка идея или мнение без предразсъдъци. Той твърди, че статията, публикувана от жалбоподателя, съдържа хипотетични твърдения относно текущо съдебно производство, според което добросъвестни съдии и прокурори са уволнени, а техните колеги, виновни за нарушения, са защитени. Той отбелязва, че групата във Facebook, наречена *Hukuk Medeniyeti*, е имала 8 859 членове по времето, когато жалбоподателят е споделил оспорваната статия, и че е била отворена не само за съдии и прокурори, но и за притежатели на юридическо образование, които са работили в други професии.

36. Що се отнася до законността на намесата, Правителството посочва, че дисциплинарното наказание, наложено на жалбоподателя, се основава на член 65 § 2 а) от Закон № 2802 относно съдиите и прокурорите. Той счита, че в качеството си на съдия с почти десетгодишен опит към момента на настъпване на фактите, жалбоподателят е бил „разумно“ в състояние да знае, че споделянето в платформа на социалните медии на статия, открито атакуваща лица и институции, би довела при дисциплинарни наказания.

37. За правителството въпросната намеса е преследвала легитимна цел по смисъла на параграф 2 от член 10 от Конвенцията, тъй като е имала за цел да защити авторитета и безпристрастността на съдебната власт, както и репутацията на тази власт. това.

38. Що се отнася до необходимостта от намеса в едно демократично общество, Правителството счита, че съдиите трябва да бъдат внимателни при електронните си комуникации, независимо дали са текстови съобщения или имейли, както и когато участват в сайтове за онлайн социални мрежи или публикуват материали в интернет. Според него принципите, които ръководят поведението на съдиите в техните лични, епистоларни или телефонни социални отношения, трябва да се прилагат по същия начин и за техните електронни комуникации, включително използването на интернет и сайтове за социални мрежи. В тази връзка, предвид деликатния характер на публичните функции, които поемат, членовете на съдебната система не трябва да позволяват публикациите им в социалните мрежи да порочат смята за тяхната безпристрастност. Освен това, за

в социалните мрежи да пораждаат съмнения в тяхната безпристрастност. Освен това, във всички случаи, когато съдебната система и нейният авторитет могат да бъдат поставени под съмнение, членовете на съдебната система трябва да упражняват свободата си на изразяване с повишено внимание.

39. Правителството отбелязва, че към конкретния момент жалбоподателят е бил съдия в Наказателния съд във Ван. Той поддържа, че статията, споделена от жалбоподателя, е била с политическа насоченост, че е сравнявал мерките, предприети от ВКС по отношение на две групи съдии и прокурори, че е критикувал остро някои съдии и прокурори, а други е представял като жертви на политически мотивирани действия. санкции. Той добавя, че статията набелязва група съдии и прокурори и ВКС за обществена отмъстителност, като ги свързва с приключването на разследване, предизвикало полемика по това време и известно на обществеността като „разследване от 17 – 25 декември“.

40. Ако Правителството приеме, че съдебната практика на Съда защитава свободата на изразяване на членовете на съдебната власт в техните изявления по въпроси от общ интерес, свързани със съдебната система, дори ако обсъжданият въпрос има политически последици и последици, то счита, че като споделя оспорваната статия жалбоподателят превишава професионалната си отговорност и атакува лица и институции. Той счита, че съдържанието на статията, споделена от жалбоподателя, не засяга въпроси, попадащи в рамките на дебат от общ интерес. Според него фактът, че жалбоподателят е надхвърлил простото четене на тази статия и я е споделил на страницата си във Фейсбук, му е дал партизански образ по актуална и спорна тема.

41. Според Правителството, въпреки че жалбоподателят е споделил съобщението си в рамките на „затворена“ група, фактът, че броят на членовете на тази група е бил преброен в хиляди, е довел до същите последици, както ако той го е споделил, споделено на публична платформа за социални медии, достъпна за всички. Следователно съобщението на жалбоподателя би представлявало ясна и непосредствена опасност за репутацията и достойнството на съдебната власт. Следователно жалбоподателят не демонстрира най-голямото старание, което се очаква от него в качеството му на член на съдебната система. Поради всички тези причини дисциплинарното наказание, наложено на жалбоподателя, би отговорило на належаща социална нужда.

42. Правителството също така е на мнение, че като се вземе предвид естеството на функцията на жалбоподателя, санкцията порицание, която му е наложена, е пропорционална на деянието, което е извършил. Всъщност той посочва, че санкцията за порицание се изтрива от личното досие след период от четири години, че не засяга финансовите права на съответното лице, нито определянето на мястото му на работа и че няма отрицателно въздействие върху развитието на нечия професионална кариера, особено по отношение на повишение или заемане на позиция.

2. Оценка на съда

а) Общи принципи

i. Свобода на получаване и съобщаване на информация и магистрати

43. Съдът припомня, че общите принципи, приложими към свободата на изразяване на съдиите, както са изложени в делото *Vaka v. Унгария* ([GC], № 20261/12, §§ 162-167, 23 юни 2016 г.) и *Eminağaoğlu v. Турция* (№ 76521/12, §§ 120-124 и 125, 9 март 2021 г.), също се прилагат в настоящия случай.

44. Той счита по-специално, че в едно демократично общество въпросите, свързани с разделението на властите и необходимостта от запазване на независимостта на правосъдието, могат да засягат много важни теми, които са от общ интерес (*Morice v. France* [GC], no. 29369/10, § 128, ЕСПЧ 2015 г.). Дебатите по въпроси от общ интерес обикновено се ползват от високо ниво на защита съгласно член 10, което върви ръка за ръка с особено ограничена свобода на преценка на властите (*Morice*, цитирано по-горе, §§ 125 и 153, *юли и SARL Libération срещу Франция*, № 20893/03, § 67, ECHR 2008 (откъси)). Дори ако въпрос, пораждащ дебат относно съдебната система, има политически последици, този прост факт сам по себе си не е достатъчен, за да попречи на съдия да направи изявление по темата (*Wille срещу Лихтенщайн* [GC], № 28396/95, § 67, ECHR 1999 - VII).

45. Вярно е, че конкретната мисия на съдебната власт в обществото налага на

магистратите задължение за съдържаност. Последното обаче преследва определена цел: думите на магистрата, за разлика от тези на адвоката, се приемат като израз на обективна оценка, която ангажира не само този, който се изразява, но и чрез него цялата институция на правосъдието. (*Morice*, цитирано по-горе, §§ 128 и 168).

46. Следователно може да се окаже необходимо да се защити правосъдието срещу деструктивни атаки, лишени от сериозна основа, особено когато задължението за резервиране забранява на засегнатите магистрати да реагират (*Prager u Oberschlick срещу Австрия*, 26 април 1995 г., § 34, Серия А № 313, *Кудечкина срещу Русия*, № 29492/05, § 86, 26 февруари 2009 г., и *Ди Джовани срещу Италия*, № 51160/06, § 71, 9 юли 2013 г.). По-специално, ние имаме право да очакваме служителите на съдебната власт да използват свободата си на изразяване съдържано, когато има вероятност авторитетът и безпристрастността на съдебната система да бъдат поставени под въпрос (*Wille*, цитирано по-горе, § 64) и също така, когато изразяват критика срещу колеги държавни служители, по-специално други съдии (*Eminağaoğlu*, цитирано по-горе, § 136).

47. Остава, че освен хипотезата за сериозно увреждащи атаки, лишени от сериозна основа, като се има предвид членството им в основните институции на държавата, магистратите могат като такива да бъдат обект на лична критика в рамките на допустимите граници, а не само в теоретичен и общ начин. Като такива, границите на допустимата критика към тях, когато те действат при упражняване на официалните си функции, са по-широки, отколкото към обикновените лица (*Morice*, цитирано по-горе, § 131, и *July u SARL Libération*, цитирано по-горе, § 74).

ii. Свобода за получаване и предаване на информация и интернет

48. По отношение на значението на интернет сайтовете при упражняването на свободата на изразяване, Съдът припомня, че „чрез своята достъпност, както и способността си да съхраняват и разпространяват големи количества данни, интернет сайтовете допринасят значително за подобряване на общественото достъп до новини и най-общо казано до улесняване на предаването на информация“ (*Times Newspapers Ltd срещу Обединено кралство* (№ 1 и 2), № 3002/03 и 23676/03, § 27, ЕСПЧ 2009 г.). Възможността на хората да изразяват себе си в Интернет представлява безпрецедентен инструмент за упражняване на свободата на изразяване (*Delfi AS срещу Естония [GC]*, № 64569/09, § 110, ЕCHR 2015).

49. Съдът също така подчертава, че член 10 от Конвенцията е предназначен да се прилага за комуникация чрез интернет, независимо от вида на съобщението, което е предназначено да предаде. По-конкретно, счита се, че попада в рамките на упражняването на правото на свобода на изразяване, наред с други неща, използването на Google Sites, модул на Google, който позволява да се улесни създаването и споделянето на уебсайт в рамките на група (*Ahmet Yildirim срещу Турция*, № 3111/10, § 49, ЕСПЧ 2012 г.).

50. Въпреки че признава предимствата на интернет, Съдът признава, че те са придружени от известен брой рискове, доколкото очевидно незаконни коментари, по-специално клеветнически, омразни или призоваващи към насилие, могат да бъдат излъчвани както никога досега по целия свят, за няколко секунди и понякога остават онлайн за много дълго време (*Delfi AS*, цитирано по-горе, § 110).

51. Въпреки това Съдът може да вземе предвид и други елементи, смекчаващи въздействието на съобщенията на интернет потребителите върху легитимните интереси, защитени от член 10 § 2 от Конвенцията. Изпращането на съобщение в среда, запазена за професионалисти в определена област, може да бъде сред тези елементи, ако разпространението на това съобщение е твърде ограничено, за да причини значителна вреда, за разлика от съобщение, което би било достъпно за всички интернет потребители (вижте, *mutatis mutandis*, *Payam Тамиз срещу Обединеното кралство* (реш.), § 80, 19 септември 2017 г., № 10692/09, § 79, 28 август 2018 г., *Мелике срещу Турция* /19/, § 50, 15 юни 2021 г. и *Çактак срещу Турция* (решение), № 45016/18, § 50, 7 септември 2021 г.).

б) Прилагане на тези принципи към настоящия случай

i. Относно наличието на намеса

52. Съдът отбелязва, че дисциплинарното нарушение, за което жалбоподателят е

признат за виновен, се отнася до съобщение, в което той е споделил статия в пресата в своята група във Facebook. Следователно въпросната мярка по същество засяга свободата на жалбоподателя да комуникира и да получава информация, компонент на свободата на изразяване. Освен това той отбелязва, че възражението на правителството за наличието на намеса се основава изцяло на причини, които то възприема и развива в аргумента си относно необходимостта от намеса в едно демократично общество и че не може да постави под въпрос факта, че наложеното дисциплинарно наказание на жалбоподателя представлява намеса в упражняването на свободата, защитена от член 10 от Конвенцията.

Следователно Съдът ще разгледа дали тази намеса е била оправдана съгласно параграф 2 на член 10 от Конвенцията, като същевременно ще вземе предвид всички причини, посочени от страните.

ii. Относно законността на намесата

53. Съдът припомня, че думите „ предвидени от закона “ по смисъла на член 10 § 2 от Конвенцията не само изискват въпросната мярка да има основание във вътрешното право, но също така се отнасят до качеството на въпросното право : те изискват неговата достъпност за засегнатото лице, което освен това трябва да може да предвиди последиците за него, както и неговата съвместимост с върховенството на закона. Никой не оспорва в този случай, че въпросната намеса – дисциплинарната санкция в резултат на дисциплинарното разследване – е имала правно основание, а именно член 65 § 2 а) от Закон № 2802 и че тази разпоредба е била на разположение на жалбоподателя.

54. Остава открит въпросът дали въпросната правна норма е изпълнила и изискването за предвидимост. Съдът припомня, че нивото на прецизност, което се изисква от вътрешното законодателство – което не може да обхване всеки случай – зависи до голяма степен от разглеждания текст, областта, която обхваща, и качеството на неговите получатели. Освен това законова разпоредба не противоречи на изискването, подразбиращо се от понятието „ предвидено от закона “, просто защото се поддава на повече от едно тълкуване. И накрая, основната отговорност на националните власти е да тълкуват и прилагат вътрешното законодателство (*Vogt срещу Германия* , 26 септември 1995 г., § 48, серия А № 323).

55. Съдът отбелязва, че в становище от 28 март 2011 г. Венецианската комисия описва въпросната разпоредба като неясна и твърде широка и изтъква риска дисциплинарните правомощия, произтичащи от нея, да бъдат използвани за санкциониране на съдия, чиито съдебни решения са не се оценява, без изрично посочване на такава причина. Отбелязва се и тезата на жалбоподателя, според която истинската причина за наложеното му дисциплинарно наказание е, че не е гласувал за кандидатите на „ Платформата на съюза на съдебните служители “, пряко подкрепяна от Министерството на правосъдието.

56. От забележките на жалбоподателя обаче става ясно, че основният въпрос в настоящия случай е дали споделянето му във Facebook група на статия в пресата, поставяща под въпрос независимостта на съдебната власт спрямо изпълнителната власт, е основната причина за наложено му дисциплинарно наказание. За Съда този въпрос е тясно свързан с това дали намесата е била необходима в едно демократично общество при обстоятелствата по делото и в светлината на преследваната законна цел.

57. Следователно Съдът счита, че е готов да приеме, че член 65 § 2 а) от Закон № 2802 може да съставлява предвидимо правно основание за намесата, за която се оплаква, и ще продължи да разглежда случая, като разследва дали намесата е преследвала легитимна цел .

iii. За наличието на легитимна цел

58. Съдът отбелязва, че в настоящия случай Правителството по същество оправдава разследването и наложената от него санкция със задължението на магистратите за съдържаност и съдържаност. Той отбелязва, че определен брой договарящи държави подлагат служителите на публичната служба или магистратите на задължение за ограничаване. В случая това задължение на магистратите се основава на стремежа за запазване на независимостта им, както и на авторитета на техните решения. Следователно Съдът може да счита, че произтичащото от това намеса е

Следователно за Съда можем да считаме, че произтичащата от това намеса е преследвала поне една от целите, признати за легитимни от Конвенцията, в този случай гарантирането на авторитета и безпристрастността на съдебната власт.

iv. За необходимостта от намеса в едно демократично общество

59. Съдът припомня, че дисциплинарното нарушение, за което жалбоподателят е признат за виновен, се отнася до съобщение, в което той е споделил статия в пресата в своята група във Facebook. Според CJР споменатата статия, която остро критикува публичната институция и съответните публични служители при упражняването на техните административни или съдебни функции, подкопава вярата и доверието на обществото в съдебната институция, като поставя под съмнение безпристрастността, изисквана от неговата функция. Въпреки това според CJР жалбоподателят, споделяйки тази статия в своята група във Facebook, е демонстрирал поведение, противоречащо на достойнството и доверието, изисквани от официалната му длъжност (виж по-горе, параграф 15).

60. Съдът отбелязва първо, че когато е споделял оспорваната статия, жалбоподателят е заемал позицията на магистрат, специализиран по наказателни дела : той е бил съдия в наказателния съд във Ван, преди да бъде преместен в съд. Въпреки това, тези съдилища имат юрисдикция, в зависимост от сериозността на обвиненията, да разглеждат дела, свързани със съмнение за корупция. Следователно имаме право да очакваме жалбоподателят да използва свободата си на изразяване съдържано, като авторитетът и безпристрастността на съдебната власт вероятно ще бъдат поставени под въпрос. Въпреки това Съдът счита, че всяка атака срещу свободата на изразяване на магистрат в ситуацията на жалбоподателя изисква внимателно разглеждане от негова страна (вж., *mutatis mutandis* , *Wille* , цитирано по-горе, § 64).

61. Съдът също така отбелязва, че поради своите правомощия по въпроси на дисциплинарни санкции, преместване, повишение и дори уволнение от съдебната система, CJР упражнява много силно влияние върху кариерата на магистратите. Защитата на независимостта на CJР vis-à-vis другите извънсъдебни власти на държавата е не само един от основните принципи на демократичния режим по смисъла на Конвенцията, но също така представлява, за всички магистрати, включително жалбоподателя, елемент, пряко свързан с тяхната професионална кариера и предмет, който трябва да бъде обсъден и изяснен, за да могат да продължат своята съдебна дейност при пълна независимост и безпристрастност.

62. В това отношение Съдът отбелязва, че от съдържанието на статията в пресата, която жалбоподателят споделя в своята група във Facebook, изглежда, че тази статия е част от дебат, който е от особен интерес за членовете на професията на магистрата, тъй като засяга безпристрастността и независимостта на съдебната власт спрямо изпълнителната по отношение на събитията, свързани с образуването на производства по съмнения за корупция, случили се от 17 до 25 декември 2013 г. и реакциите на правителството на тези преследвания. Всъщност във въпросната статия се изразяват ценностни преценки, според които определени решения на ВКС могат да бъдат сравнени с услуга, направена на политическата власт, тъй като магистратите, участвали в процеса от 17 - 25 декември 2013 г., като повдигнаха обвинения срещу заподозрени, принадлежащи към бяха санкционирани кръгове, близки до властта, а магистратите, оправдали посочените заподозрени, бяха възнаградени, като самите те бяха оправдани по образуваните срещу тях дисциплинарни производства за дисциплинарни нарушения, в които са обвинени .

63. Що се отнася до въпроса дали „ фактическата основа “, на която се основават тези ценностни преценки, е достатъчна, Съдът счита, че това условие е изпълнено в настоящия случай. В действителност нито един от дисциплинарните органи, преследвали жалбоподателя за споделяне на спорната статия, не е декларирал, че фактите, цитирани във въпросната статия – а именно дисциплинарните решения, взети срещу определени магистрати и в полза на други магистрати – не са се случили. Различните инстанции на CJР се ограничиха до оспорване на ценностната преценка, според която въпросните дисциплинарни решения биха могли да бъдат повлияни от решенията, взети от засегнатите магистрати относно подозренията, които тегнеха върху определени правителствени кръгове.

64. Поради това Съдът счита, че поставени в техния контекст, ценностните преценки,

изразени в статията, споделена от жалбоподателя, са част от дебат относно независимостта на HCJP спрямо изпълнителната власт, а в Coral, относно защитата на независимостта и безпристрастността на магистратите. По този въпрос тя счита, че фактът, че един магистрат споделя и подлага на коментарите на колегите си всички гледни точки, изразени в пресата относно независимостта на правосъдието, задължително е част от неговата свобода да предоставя или получава информация решаваща област за професионалния им живот.

65. Що се отнася до тезата на правителството, според която статията, публикувана от жалбоподателя, се отнася до хипотетични твърдения от политическо естество, Съдът припомня, че темите, свързани с независимостта на правосъдието спрямо политическата власт, попадат по един или друг начин от цялостна политика относно устройството и функционирането на държавата. Фактът на квалифициране на информацията и изразените гледни точки по темата като „политически спекулации“ сам по себе си не може да бъде достатъчен, за да ограничи свободата на съответното лице да обменя информация с колегите си магистрати в област, засягаща същността на неговата професия.

66. Относно степента на разпространение на инкриминираното съобщение, Съдът отбелязва, че правителството поддържа, че споделянето на оспорваната статия от жалбоподателя рискува да навреди на почтеността на съдебната система в очите на обществеността, тъй като засегнатата група във Facebook имаше хиляди членове, включително академици и студенти по право. Въпреки това тя отбелязва, че всички членове на тази Facebook група са юристи, че съобщенията, споделени там, са видими само за потребители, които са били членове (затворена Facebook група) и че тази група не е достъпна за всички интернет потребители, тъй като не се появява в търсачките на уебсайтове (тайна група във Facebook). Той също така отбелязва, че коментарите, направени относно съобщението на жалбоподателя, в което той е споделил въпросната статия, идват от магистрати, които са били членове на въпросната група. Нещо повече, лицето, което е сигнализирано жалбоподателя на ВКС, е самият магистрат, който е член на тази група. Освен това от проверката на досието става ясно, че нито едно лице, което не принадлежи към съдебната власт, не е излязло. От това следва, че жалбоподателят е споделил оспорваната статия не с общественото мнение като цяло, а в дискусийна група, запазена за професионалисти от съдебната система и затворена за широката общественост (*mutatis mutandis*, *Guz v. Poland*, n° 965/12, § 85 и 91, 15 октомври 2020 г.).

67. Освен това, Съдът отхвърля постулата на дисциплинарните органи и правителството, според който жалбоподателят е изразил намерението да предаде съобщение на обществеността, което одобрява съдържанието на спорната статия, като я споделя, въпреки че не го е направил направи коментар, показващ, че се е придържал към него. В тази връзка тя счита, че прилагането на подобен постулат, който би дал право на магистрати, които са членове на затворена група, да споделят само статии, възхваляващи висши административни и съдебни органи и би изисквал от тях да подминават с мълчание статиите, неодобряващи действията и решения на същите тези власти, биха довели до ненужна автоцензура в техните дискусии по теми, засягащи сърцето на тяхната професия.

68. Освен това не може да се пренебрегне фактът, че налагането на дисциплинарно наказание на длъжностно лице от съдебната власт има по самото си естество възпиращ ефект не само върху самия съответен магистрат, но и върху професията като цяло (вижте например *Eminağaoğlu*, цитирано по-горе, § 124). Такъв е особено случаят, когато магистратите обменят идеи и мнения помежду си относно решения на ВКС, които е вероятно да имат ефект върху тяхната независимост спрямо други държавни органи.

69. Що се отнася до процесуалните гаранции, които жалбоподателят е трябвало да има срещу всяка възможна неоправдана атака срещу неговата свобода на изразяване, Съдът отбелязва, първо, че CJР не е извършил подходящ баланс между правото на жалбоподателя на свобода на изразяване и задължението му за поверителност като магистрат, в съответствие със съответните критерии, посочени по-горе. Той също така припомня, че CJР е несъдебен орган и че процедурите, следвани преди Камарата да се произнесе на първа инстанция, както и тези пред Пленарната асамблея, апелативен орган, не предоставят гаранциите за съдебен контрол (вж. в същото значение, *Eminağaoğlu*, цитирано по-горе, § 99-101). Освен това Съдът отбелязва че

жалбоподателят не се е възползвал от никаква правна защита срещу мярката, предприета срещу него от СJP. В действителност СJP се намеси в настоящото дело на първа инстанция чрез своята втора камара и на последна инстанция чрез своята Пленарна асамблея. Тъй като статията в пресата, която жалбоподателят е споделил, поставя под съмнение независимостта и безпристрастността на СJP по отношение на изпълнителната власт в контекста на определени дисциплинарни процедури, ясно е, че СJP се е намесил в този случай едновременно като обвинителен орган и окончателен орган за вземане на решения по случай, в който са били засегнати някои от собствените му решения. Все пак трябва да се помни, че когато се образува дисциплинарно производство срещу съдия, е застрашено общественото доверие във функционирането на съдебната власт. Ето защо всеки магистрат, срещу който се води дисциплинарно производство, трябва да има гаранции срещу произвол. Съответното лице трябва по-специално да има възможност оспорваната мярка да бъде наблюдавана от независим и безпристрастен орган, който да се произнесе относно законосъобразността на мярката и да санкционира всяка възможна злоупотреба от страна на властите (*Eminağaoğlu* , цитирано по-горе, § 150). Съдът отбелязва, че в настоящия случай това не е така.

70 . В светлината на горните съображения и като взема предвид първостепенното значение на свободата на изразяване по въпроси от общ интерес, Съдът заключава, че дисциплинарното наказание, наложено на жалбоподателя, не отговаря на никаква належаща социална нужда и следователно не представлява мярка „необходима в едно демократично общество“ по смисъла на член 10 § 2.

Следователно е налице нарушение на член 10 от Конвенцията .

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА В СЪЧЕТАНИЕ С ЧЛ. 10

71. Жалбоподателят твърди по-специално, че не е разполагал с ефективно средство за защита, за да оспори дисциплинарното наказание, на което е подложен. Той се позовава на член 13 от Конвенцията, съответните пасажии от който гласят следното :

„ Всяко лице, чиито права и свободи, признати в (...) Конвенцията, са били нарушени, има право на предоставяне на ефективна правна защита пред национален орган, дори ако нарушението е извършено от лица, действащи при упражняване на официалните си функции . »

A. По допустимостта

72. Отбелязвайки, че това оплакване не е явно необосновано или недопустимо поради друга причина, посочена в член 35 от Конвенцията, Съдът го обявява за допустимо.

B. На дъното

73. Жалбоподателят първо отбелязва, че поради член 159 от турската конституция, който постановява, че решенията на СJP, различни от тези за уволнение на съдебната власт, не подлежат на съдебен контрол, той не е имал правни средства за оспорване на повредената му вина. в съда.

74. След това жалбоподателят твърди, че членовете на втория състав на СJP, призовани да преразгледат оспорваното дисциплинарно наказание, безспорно са тези, които са му наложили въпросното наказание. Той също така посочва, че жалбата, която е подал до Общото събрание на СJP, е била разгледана от дванадесет членове, шестима от които вече са били членове на втората камара на СJP, която е произнесла санкцията, предмет на неговата жалба. Той поддържа, че фактът, че докладчикът, автор на доклад по преписка, разгледана от камара на СJP, не може да упражнява тази функция, когато същата преписка се разглежда от Общото събрание, не променя тази липса на безпристрастност, тъй като следователно според него , налагането на дисциплинарни наказания е от изключителната компетентност на членовете, а не на докладчиците.

75. Правителството поддържа, че изискванията на член 13 от Конвенцията са изпълнени, тъй като лицата, засегнати от решение на СJP, могат да поискат преразглеждането му в рамките на десет дни от получаване на уведомлението за

преразглеждането му в рамките на десет дни от получаване на уведомлението за решението. Той добавя, че заинтересованите лица могат да обжалват решението, постановено след преразглеждането, в десетдневен срок от получаване на уведомлението, след което тази жалба се разглежда и се произнася от Общото събрание. Той отбелязва, че в настоящия случай жалбоподателят е използвал тези средства за защита и че в крайна сметка жалбата му е била единодушно отхвърлена от дванадесетте членове на Общото събрание на СJP.

76. Правителството счита, че независимостта на членовете на СJP е гарантирана от разпоредбите на Конституцията и съответния закон и че в този случай няма конкретни доказателства, които да предполагат, че членовете на СJP не са били независими и безпристрастни.

77. Съдът припомня, че член 13 от Конвенцията гарантира съществуването във вътрешното право на средство за защита, което позволява на човек да се възползва от правата и свободите на Конвенцията, както те могат да бъдат заложени в нея. Следователно тази разпоредба води до изискване за вътрешно обжалване пред орган, упълномощен да разгледа съдържанието на основаваща се на Конвенцията жалба и да предложи подходящо средство за защита (*Kudła срещу Полша* [GC], № 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI).

78. В настоящия случай, тъй като Съдът заключи по-горе, че е налице нарушение на член 10 от Конвенцията, няма съмнение относно спорния характер на това оплакване.

79. Съдът счита, че неговата съдебна практика, установена в *Kayas v. Turkey*, № 64119/00 и 76292/01, § 121, 13 ноември 2008 г. и *Özpinar v. Turkey*, (№ 20999/04, §§ 84 - 85, 19 октомври 2010 г.) относно липсата на безпристрастност на HCJP, в неговите състави, призвани да разгледат жалбата на заинтересованите страни, също се прилагат в настоящия случай. В действителност, шестимата членове на камарата на СJP, които са наложили оспорваното дисциплинарно наказание на жалбоподателя, заседават в Пленарната асамблея на СJP, призвана да се произнесе по жалбата на жалбоподателя. Освен това, последният не е имал други средства за обжалване на това окончателно решение на Пленарната асамблея.

80. Тези елементи са достатъчни, за да може Съдът да заключи, че жалбоподателят не се е възползвал от средство за защита, отговарящо на минималните изисквания на член 13, за да предяви оплакването си по член 10 от Конвенцията.

Следователно е налице нарушение на член 13 от Конвенцията, взет във връзка с член 10.

III. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

81. Съгласно член 41 от Конвенцията :

" Ако Съдът обяви, че е имало нарушение на Конвенцията или протоколите към нея и ако вътрешното право на Висококодоговарящата страна само несъвършено позволява заличаване на последиците от това нарушение, Съдът предоставя на страната на пострадалата страна, ако е приложимо, просто удовлетворение. »

A. Щети

82. Жалбоподателят иска 50 000 евро (EUR) за неимуществените вреди, които смята, че е претърпял.

83. Правителството счита тази сума за прекомерна.

84. Съдът присъжда на жалбоподателя 6 000 евро за неимуществени вреди, плюс всички данъци, които могат да бъдат дължими върху тази сума.

B. Такси и разноски

85. Жалбоподателят претендира 4 000 евро за хонорари, платени на неговия адвокат и 5 000 турски лири (TRY) за разходи и разноски, направени от него в производството пред Съда. Към молбата си прилага копие от договор за възнаграждение, сключен между него и адвоката му, по силата на който се задължава да му заплати 4000 евро.

86. Правителството счита тези суми за прекомерни и подчертава липсата на документи,

които да подкрепят направените искове.

87. Съгласно съдебната практика на Съда, жалбоподателят може да получи възстановяване на своите разходи и разноски само до степента, в която са установени тяхната реалност, необходимост и разумното естество на размера им. В настоящия случай, като взема предвид документите, с които разполага, и горепосочените критерии, Съдът счита за разумно да присъди на жалбоподателя сумата от 4 000 евро за всички разноски заедно, плюс всяка сума, която може да бъде дължима върху тази сума по пътя на данък .

С. Лихва за забава

88. Съдът счита за целесъобразно да моделира процента на лихвата за забава върху лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, увеличен с три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО ,

1. *Обявява* молбата за допустима ;
2. *Приема* , че е налице нарушение на член 10 от Конвенцията ;
3. *Приема* , че е налице нарушение на член 13 от Конвенцията, взет заедно с член 10 ;
4. *то*
 - а) че държавата-ответник трябва да заплати на жалбоподателя, в рамките на три месеца от датата, на която решението стане окончателно в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат конвертирани във валутата на държавата-ответник по курса приложим към датата на сепълмент :
 - i. 6 000 евро (шест хиляди евро), плюс всяка сума, която може да се дължи върху тази сума като данък, за неимуществени вреди ;
 - ii. 4 000 евро (четири хиляди евро), плюс всяка сума, която може да се дължи върху тази сума от жалбоподателя като данък, за разходи и разноски ;
 - б) че от изтичането на посочения период и до плащането, тези суми ще бъдат увеличени с проста лихва в размер, равен на този на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, приложимо през този период, увеличен с три процентни пункта ;
5. *Отхвърля* претенцията за излишък за справедливо обезщетение.

Съставено на френски език, след което съобщено писмено на 1 март 2022 г. , в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от регламента.

Хасан Бакърджи
Заместник секретар

Йон Фридрих Кьолбро
президент